

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **P.D.**, bytem X, zastoupeného Pavlem Bergmannem, daňovým poradcem, sídlem Benešov, Tyršova 194, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2013 čj. 11902/13/5000-14304-709739, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 2.246 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného shora uvedeného jednacího čísla, jímž byly změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu v Táboře ze dne 29. 8. 2012 ohledně daně z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 2007 až III. čtvrtletí 2007. Napadenému rozhodnutí je vytýkáno porušení ustanovení § 114 odst. 2 a § 116 daňového řádu spočívající v tom, že nebyly projednány veškeré žalobcem uplatněné odvolací námitky. Odůvodnění rozhodnutí je neúplné, nepostačující pro přezkoumání jeho zákonnosti a nelze

zjistit, jakými úvahami se finanční orgány řídily a jaké skutečnosti vzaly za prokázané. Dovozuje se, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Dále se namítá, že daň byla uložena po uplynutí prekluzivní lhůty.

Porušení základních zásad daňového řízení je spatřováno v tom, že žalobci nebyly vráceny účetní a daňové doklady, které správce daně převzal. Žalobce v odvolání namítal, že za daného skutkového stavu není správce daně schopen prokázat jakákoliv tvrzení a závěry uvedené v kontrolní zprávě a dodatečný platební výměr byl vydán vadným procesním postupem. Žalovaný nemohl prověřit doklady, ze kterých správce daně vycházel. Ve vztahu k početní chybě byl nesprávně aplikován zákon o dani z přidané hodnoty.

Žalobci nebylo umožněno realizovat právo na projednání zprávy o daňové kontrole, kontrolní zpráva nebyla žalobci doručena zákonným způsobem. Nepodepsaná kontrolní zpráva se nestala důkazním prostředkem.

V odvolacím řízení byla vydána nesplnitelná a vnitřně rozporná výzva pro žalobce. Žalobce zastává názor, že z provedeného dokazování nevyplývá oprávněnost žalovaného daň stanovit za použití pomůcek. Vady řízení, na které se poukazuje, mají za následek nezákonnost rozhodnutí. Skutková zjištění jsou v rozporu s obsahem spisu a nepostačují pro posouzení věci. Z toho se uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Namítá, že námitky jsou uplatněny bez konkretizace toho, o jaké skutečnosti se námitky opírají. Žalobce používá pouze obecných pojmů, což znemožňuje reagování na uplatněné výhrady. Žalovaný se s odvolacími námitkami řádně vypořádal. Žalobce nesprávně dovozuje pochybení žalovaného spočívající ve stanovení daně po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Ani zde nevznášá argumenty, jimiž by se snažil prokázat pochybení správce daně, dokonce ani netvrdí, kdy měla podle něj tato lhůta uplynout. K této problematice se vyjádřil na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí.

Žalobcovo tvrzení o nevrácení dokladů zapůjčených při daňové kontrole bylo předmětem šetření stížnosti žalobce. Finanční úřad v Táboře i žalovaný měli pro své rozhodování k dispozici relevantní dokumenty, včetně kopií dokladů původně zapůjčených žalobcem. Daňový řád v souvislosti se zapůjčováním a vrácením dokladů v rámci probíhající daňové kontroly vychází z předpokladu, že v okamžiku vydávání dodatečných platebních výměrů nebude mít správce daně respektive odvolací orgán k dispozici originální doklady. Při rozhodování bylo pracováno s kopiemi těchto dokladů. Vyvstala proto situace, kdy zapůjčené doklady byly řádně vráceny a přesto byl správce daně schopen svá rozhodnutí řádně zdůvodnit a odvolací orgán mohl posoudit soulad rozhodnutí s právními předpisy a skutkovým stavem. Z rozhodnutí je zřejmé, že daň byla stanovena za použití pomůcek a odkaz na použité pomůcky je v napadeném rozhodnutí obsažen. Daňový řád vymezuje minimální rozsah, v němž musí být napadené rozhodnutí přezkoumáno. Jiné skutečnosti zohlední tehdy, vyjdou-li v průběhu odvolacího řízení najevo a mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Výhrada žalobce, že žalovaný je povinen zabývat se z úřední povinnosti všemi doklady, je nesprávná. Výtkou žalobce o nesprávné aplikaci zákona o dani z přidané hodnoty se nelze zabývat, protože není seznatelné, co touto výtkou má žalobce konkrétně na mysli.

Žalobci bylo umožněno vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění a byla s ním zpráva o daňové kontrole projednána.

K výsledkům daňové kontroly se žalobce vyjádřil, zpráva byla se zástupcem žalobce řádně projednána a pro nedostatečně zdůvodněné omluvy zástupce žalobce zprávu o daňové kontrole doručil správce prostřednictvím datové schránky. Zástupce žalobce při projednání zprávy dne 15. 5. 2012 uvedl, že v měsíci červnu 2012 bude na plánované zahraniční dovolené. Zástupce žalobce byl předvolán na 10. 7. 2013 k ukončení daňové kontroly, tedy 10 dní po skončení avizované dovolené. Zástupce žalobce přesto náhradní termín navrhl na 6. 8. 2012. Tento nepodložený požadavek se jeví jako obstrukční jednání, zvláště je-li podání obsahující omluvu datováno dne 2. 7. 2012 a doručeno dne 9. 7. 2012, kdy zástupce žalobce plně vykonával svoji činnosti daňového poradce. Kromě toho se k podepsání zprávy o kontrole mohl dostavit žalobce sám, protože tento úkon nevyžadoval žádné zvláštní odborné znalosti. Současně byl žalobce předvoláním upozorněn na skutečnost, že nedostaví-li se, či se náležitě neomluví, budou zprávy doručeny do vlastních rukou a den doručení bude považován za den ukončení daňových kontrol. Zpráva o daňové kontrole byla projednána již 15. 5. 2012, čímž došlo k vyčerpání žalobcova práva na projednání zprávy o daňové kontrole. Při podpisu zprávy šlo o pouhý úkon o doručení této zprávy nepodléhající formalizovanému režimu podle § 88 odst. 5 daňového řádu. V dané věci došlo k projednání i seznámení daňového subjektu se zprávou o daňové kontrole, správce daně se písemností z 12. 6. 2012 pokusit předvolat žalobce k podepsání zprávy, avšak žalobce ani jeho zástupce se na předvolání nedostavili, v souladu se zásadou přiměřenosti byl zvolen postup nejméně zatěžující a současně takový, aby nedošlo ke zkrácení práv žalobce a zpráva byla zástupci žalobce doručena prostřednictvím datové schránky. V této fázi daňové kontroly žalobce již nebyl nadán právem činit další návrhy. Při podpisu zprávy o daňové kontrole se jedná o pouhý administrativní úkon. Projednání zprávy dokládá protokol z 15. 5. 2012. Podpis na zprávě o daňové kontrole byl nahrazen doručením této zprávy žalobci. Informační povinnost vůči žalobci byla splněna, materiální smysl a účel ustanovení § 88 daňového řádu byl dodržen a postup správce není proto v rozporu s daňovým řádem.

Ze spisů finančních orgánů vplynuly se zřetelem k uplatněným žalobním bodům následující rozhodné skutečnosti:

U žalobce byla dne 10. 2. 2010 zahájena daňové kontrola ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí 2007 až IV. čtvrtletí 2007, I. čtvrtletí 2008 až IV. čtvrtletí 2008 a za I. čtvrtletí 2009 až IV. čtvrtletí 2009. Správce daně zjistil, že žalobce ve zdaňovacím období I. čtvrtletí 2007 až III. čtvrtletí 2007 provozoval hostinskou činnost, přičemž restaurační zařízení bylo určeno a uzpůsobeno ke konzumaci nápojů a doplňkového sortimentu s obsluhou na místě. Nebylo vybaveno k prodeji nápojů k odnesení. Podíl prodeje nealkoholických nápojů se sníženou sazbou představoval za I. až III. čtvrtletí 2007 25 % z celkových tržeb restauračního zařízení, ve III. čtvrtletí 2007 65 % z celkových tržeb za toto čtvrtletí. Porovnáním celkové hodnoty nakoupených nealkoholických nápojů a tržeb se sníženou sazbou daně vplynulo, že vykazovaná hodnota tržeb nápojů prodaných k odnesení představovala dvojnásobek nákupní ceny veškerých nápojů pořízených se sníženou sazbou daně. Při jednání žalobce uvedl, že průměrná obchodní přírážka u prodávaných nápojů byla 25 %. Jestliže by správce daně vycházel z této uvedené obchodní přírážky, znamenalo by to, že veškeré nakoupené nealkoholické nápoje by byly prodány jako zboží k odnesení a ve snížené sazbě by byla v daňových přiznáních vykazována i část tržeb za prodej alkoholických nápojů. Správce daně měl proto pochybnosti o tom, zda žalobce prodával nápoje k odnesení a zda v daňových přiznáních k DPH vykázal prodej zboží se sníženou sazbou oprávněně. Tyto své pochybnosti uvedl ve výzvě. Žalobce reagoval na výzvu v podání ze dne 13. 9. 2010, ve kterém uvedl, že zboží bylo prodáváno ve velkém rozsahu mimo prostory baru, kdy sešit s evidencí prodeje zboží odneseného mimo bar by měl mít některý z bývalých zaměstnanců,

množství jednotlivých druhů zboží není schopen doložit. Dále uvedl, že průměrná obchodní přírůžka byla u jednotlivých druhů prodávaného zboží 25 %. Žalobce navrhl, aby byl proveden výslech některého z jeho bývalých zaměstnanců. Správce daně nepřistoupil k výslechu svědků, neboť svědeckou výpověď by nebylo možno prokázat, že v daňových přiznáních byla vykázána správná výše tržeb se sníženou sazbou daně.

Dne 10. 6. 2011 byl s žalobcem sepsán protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění. Žalobce požádal o stanovení lhůty k vyjádření do 27. 6. 2011 s ohledem na velký rozsah kontrolního zjištění. Lhůta byla do požadovaného data prodloužena. Dne 20. 6. 2011 žalobce podal opětovnou žádost o prodloužení lhůty k vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění do dne 29. 7. 2011. Dne 29. 7. 2011 bylo doručeno správci daně vyjádření žalobce ke kontrolnímu zjištění, které obsahovalo i stížnost proti postupu správce daně. Dne 6. 9. 2011 správce daně zaslal žalobci vyrozumění o výsledku šetření stížnosti, která byla shledána nedůvodnou. Dne 3. 10. 2011 žalobce podal výzvu k vrácení převzatých podkladů a podal žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti proti postupu správce daně. Správce daně postoupil uvedenou písemnost dne 20. 10. 2011 Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích, které žalobce dne 30. 11. 2011 vyrozumělo o výsledku prošetření. Žalobce byl dne 3. 4. 2011 předvolán na 26. 4. 2011 k projednání zprávy o daňové kontrole, dne 23. 4. 2011 se žalobce omluvil a následujícího dne podal stížnost proti postupu správce daně, jež byla posouzena správcem daně jako další vyjádření k výsledku kontrolního zjištění. Žalobce v tomto podání poukazoval opětovně na zadržování dokladů správcem daně. Dne 27. 4. 2012 byl žalobce opětovně předvolán k projednání zprávy o kontrole. Dne 15. 5. 2012 byl s žalobcem sepsán protokol o projednání zprávy o daňové kontrole a byl mu předán koncept zprávy o kontrole DPH. Žalobce požadoval prodloužit lhůtu k vyjádření ke konceptu zprávy o kontrole DPH do dne 30. 7. 2012 z důvodu zahraniční dovolené v měsíci červnu. Správce daně zaslal žalobci dne 12. 6. 2012 písemnost, ve které mu sdělil, že žádost neshledal důvodnou a dne 12. 6. 2012 předvolal žalobce k ukončení daňových kontrol mimo jiné na dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Dne 9. 7. 2012 se z jednání omluvil, z důvodu již v květnu nahlášené dovolené, žádal náhradní termín na 6. 8. 2012. Správce daně omluvu neakceptoval, nový termín k projednání zprávy o daňové kontrole nestanovil a žalobci, respektive jeho zástupci ji doručil do datové schránky dne 17. 7. 2012.

Správce daně vydal dne 29. 8. 2012 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. až III. čtvrtletí 2007, kterými byla žalobci dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty. Žalobce se proti platebním výměrům v zákonné lhůtě odvolal. Odvolání žalobce bylo projednáno napadeným rozhodnutím, jehož odůvodnění se člení podle jednotlivých podání, vypořádávají se odvolací námitky obsažené v odůvodnění blanketárního odvolání ze dne 6. 11. 2012, následuje vypořádání námitek z doplnění odvolání ze 17. 12. 2013 a žalovaný se zabýval výhradami uplatněnými v podání označeném jako vyjádření ke zjištěným skutečnostem a důkazům. K odvolací námitce o porušení § 88 daňového řádu bylo odkázáno na termín seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, k němuž se žalobce vyjádřil, přičemž na podkladě tohoto vyjádření nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by výsledek kontrolního zjištění změnily. Proto dne 15. 5. 2012 došlo k projednání kontrolní zprávy, přičemž ta nebyla podepsána se zřetelem k neukončenému řízení o stížnosti daňového subjektu. Koncept zprávy byl žalobci poskytnut. Žádost o lhůty k vyjádření byla shledána důvodnou a byl stanoven termín k ukončení daňové kontroly. Omluva žalobce nebyla akceptována a nový termín k podpisu zprávy stanoven nebyl, a proto byla kontrolní zpráva doručena datovou schránkou. Byla-li zpráva projednána a následně doručena, nejedná se o nezákonný postup. Nedošlo-li k doplnění dokazování na základě vyjádření žalobce a nenastala změna výsledků kontrolního řízení, neměl daňový subjekt možnost uplatňovat další

návrhy k doplnění řízení, na rozdíl od předchozí právní úpravy. Žádosti o lhůtu k vyjádření ke zprávě nebylo vyhověno a byl stanoven termín k ukončení daňové kontroly, přičemž žalobce se omluvil. Omluva akceptována nebyla a kontrolní zpráva byla zaslána datovou schránkou. Zpráva o daňové kontrole byla projednána a doručení této zprávy znamená ukončení daňové kontroly. Doručení se uskutečnilo zmocněnci žalobce s neomezenou plnou mocí. Prekluzivní lhůta pro doměření daně za I. - III. čtvrtletí 2007 neuplynula, jestliže daňová kontrola byla zahájena dne 10. 2. 2010 a od konce tohoto roku začala plynout znovu tříletá lhůta, která uplynula závěrem roku 2013. Žalobcem předložené doklady byly vráceny, o čemž svědčí úřední záznam sepsaný dvěma pracovníky správce daně. Bylo zjištěno, že daňovou povinnost lze stanovit dokazováním. Žalobcem předložené doklady postačují ke stanovení daně dokazováním. Uplatněné námitky nebyly shledány důvodnými, v důsledku změny organizační struktury správních orgánů bylo v napadených rozhodnutích změněno pouze číslo účtu poskytovatele platebních služeb.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o dodatečném doměření daně z přidané hodnoty za I. - III. čtvrtletí roku 2007, přičemž daň byla doměřena dokazováním. Uplatněnými žalobními body jsou vytýkána porušení procesních předpisů.

Napadenému rozhodnutí je vytýkáno nevypořádání všech odvolacích námitek, přičemž není konkretizováno, které z námitek zůstaly neprojednány. Na soudu není za žalobce vyhledávat, která z odvolacích námitek zůstala neprojednána. Přesto žalobnímu tvrzení o neprojednaných odvolacích námitkách přisvědčit nelze.

Žalobce podal blanketární odvolání, které bylo odůvodněno k výzvě správce daně. V odůvodnění odvolání namítal porušení § 88 daňového řádu a prekluzi práva daň doměřit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný se důkladně zabýval tím, došlo-li k porušení ustanovení § 88 daňového řádu, kdy poukázal na právní úpravu, a tu následně aplikoval na zjištěný skutkový stav. To je z rozhodnutí napadeného rozhodnutí zcela zjevné. Námitka prekluze pak byla vypořádána na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí.

Žalobce doplnil své odvolání podáním označeným jako první obsahové doplnění náležitostí odvolání, ve kterém poukazoval na porušení základních zásad daňového řízení, která shledal v rozhodování na základě chybějících dokladů. I tato odvolací námitka byla projednána, což je zjevné z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Uplatněné odvolací námitky byly vypořádány zcela vyčerpávajícím způsobem a nelze se ztotožnit s tvrzením žalobce o tom, že tak nebylo učiněno dostatečně.

Jak již bylo uvedeno, žalovaný ke každé jednotlivé odvolací námitce uvedl, z jakých právních norem vychází, následuje vysvětlení postupu při aplikaci daných předpisů na zjištěný skutkový stav, který je konkretizován a dovozuje se právního zjištění. Je tedy zjevné, z jakého skutkového stavu bylo vycházeno, jaké předpisy byly aplikovány a jaký závěr byl učiněn.

Jestliže byly žalobcem uplatněné výhrady v odvolacím řízení projednány, což odůvodnění napadeného rozhodnutí dokládá, odpovídá toto rozhodnutí požadavkům stanoveným § 116 odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutí má oporu ve spise a zcela

prezkontamatelným srozumitelným způsobem vyjadřuje reakci odvolací instance na uplatněné odvolací námitky a vyjádření žalobce učiněné v průběhu odvolacího řízení. Napadené rozhodnutí nebylo proto vydáno v rozporu s § 114 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu.

Žalobce při jednání dne 8. 10. 2014 předložil podání ze dne 2. 1. 2013 označené jako druhé obsahové doplnění odvolání proti rozhodnutím správce daně. Z obsahu této písemnosti vyplývá, že nesprávnost napadeného rozhodnutí je spatřována v tom, že uplatňuje žádost o nahlédnutí do spisu daňového subjektu podle § 66 zákona a žádá o pořízení kopií části spisu podle § 67 zákona. Současně uvádí, že prvostupňové rozhodnutí je nesprávné a byl neúplně zjištěn skutkový stav, na který byla nesprávně aplikována ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty. Doklady, které žalobce požaduje, jsou podstatné pro rozhodnutí o přiměřenosti pomůcek.

Toto podání bylo soudem posouzeno podle jeho obsahu, kdy obecně se sice poukazuje na nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, nicméně se uplatňuje nahlédnutí do spisu a požadují se kopie listin. Obsahově toto podání neobsahuje odvolací námitky. Nejsou tu tudíž žádné odvolací námitky, které zůstaly neprojednány. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že odvolací instance prezkontamovala dodržení procesního postupu při daňové kontrole. Učinila zjištění o tom, že daň za použití pomůcek lze na podkladě shromážděných důkazních prostředků dodatečně vyměřit a zabývala se aplikací právních předpisů na souzenou věc. Z podrobného odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že přiměřenosti pomůcek při dodatečném stanovení daně se žalovaný zabýval. Není tu proto žádná věcná odvolací námitky, která by zůstala neprojednána.

Soud nesdílí názor žalobce, že k dodatečnému doměření daně za I. - III. čtvrtletí 2007 došlo po uplynutí prekluzivní lhůty. V souzené věci bylo rozhodováno o dani z přidané hodnoty, kdy žalobce ve stanovené lhůtě podal daňové tvrzení. Ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, přičemž tato lhůta činí 3 roky. Protože jedná se o daň za I. - III. čtvrtletí 2007, tedy z doby před účinností daňového řádu publikovaného pod č. 280/2009 Sb., bylo zapotřebí aplikovat ustanovení § 264 odst. 4 tohoto předpisu, který upravuje lhůtu pro vyměření daně, která započala plynout podle zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne účinnosti daňového řádu. Počátek běhu lhůty podle dříve platného procesního předpisu zůstává zachován. Touto normou bylo ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků. Pro věc má význam ustanovení § 47 odst. 2, podle kterého byl-li učiněn úkon směřující k vyměření nebo dodatečnému stanovení daně běží tříletá lhůta od konce roku, ve kterém byl daňový subjekt o úkonu zpraven.

Tříletá lhůta o doměření daně z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 2007 plynula od 31. 3. 2007 do 31. 3. 2010. V tomto období byla zahájena dne 10. 2. 2010 daňová kontrola. Protokolem o zahájení této kontroly je jednoznačně doloženo, že žalobce byl o daňové kontrole zpraven. To má za následek, že od závěru roku 2010 plyne nová lhůta k doměření daně trvající 3 roky, tedy do 31. 12. 2013. Před uplynutím této doby bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o dodatečném doměření daně za I. - III. čtvrtletí 2007. Daň byla tudíž doměřena včas a nedošlo k její prekluzi.

Opodstatněný není ani žalobní bod o tom, že došlo k porušení základních zásad daňového řízení, jejichž nedodržení žalobce spatřuje v tom, že mu nebyly vráceny účetní a jiné doklady a evidence. Ani toto tvrzení není pravdivé, protože doklady byly vráceny dne 2. 8. 2010. O tom, že doklady byly vráceny, svědčí úřední záznam. Z tohoto záznamu pak plyne, že vrácení dokladů byly přítomny dvě úřední osoby.

K formulaci druhého odstavce třetího žalobního bodu soud především uvádí, že je na žalobci, aby prokázal správnost svého daňového tvrzení. O daňovém tvrzení vznikly pochybnosti, což bylo procesně předepsaným způsobem vyjádřeno ve výzvě, kdy správce daně žalobce vyzval, aby prokázal, zda prodával nápoje k odnesení a zda vykázal v daňovém přiznání prodej zboží se sníženou sazbou oprávněně. Správce daně opřel své rozhodnutí o skutečnost spočívající v nedoložení požadovaných dokladů. Úsudek správce daně, že daň lze stanovit dokazováním je správný. Vadný procesní postup soud neshledal, jestliže daň byla stanovena ve výši rozdílu mezi základní a sníženou sazbou daně.

Žalobce neuvádí, z jakého důvodu není kontrolní zpráva důkazním prostředkem. Soud poznamenává, že s výsledkem kontrolního zjištění byl žalobce seznámen dne 10. 6. 2011, k výsledku kontrolního zjištění se vyjádřil a dne 15. 5. 2012 byla kontrolní zpráva projednána. Žalobci se dostalo poučení o tom, že na podkladě vyjádření žalobce nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění, což má ve smyslu § 88 odst. 3 věta druhá za následek, že již nelze navrhopvat další doplnění řízení. Koncept kontrolní zprávy byl žalobci předán. Ze spisu plyne, že zpráva nebyla při projednání žalobcem zastoupeným na základě neomezené plné moci daňovým poradcem podepsána pouze z toho důvodu, že k datu projednání kontrolní zprávy nebylo ukončeno řízení o stížnosti žalobce. K podpisu smlouvy byl žalobce předvolán na 10. 7. 2012, avšak žalobce se z jednání omluvil a požadoval termín k podpisu zprávy o kontrole stanovit na 6. 8. 2012. O této žádosti žalobce bylo rozhodnuto tak, že jeho žádosti vyhověno nebylo a tato písemnost byla řádně doručena. Nic proto nebránilo tomu, aby kontrolní zpráva byla doručena předepsaným způsobem, datovou schránkou. Tímto způsobem byla daňová kontrola ve smyslu § 88 odst. 4 a 5 daňového řádu ukončena. Zpráva o daňové kontrole je proto souladná se zákonem a představuje jeden z důkazních prostředků.

Porušení ustanovení § 88 daňového řádu soud neshledal. Protokolem z 15. 5. 2012 je doloženo, že kontrolní zpráva byla se žalobcem projednána a tato zpráva byla doručena do vlastních rukou. Doručení zprávy dne 17. 7. 2012 je ve spise doloženo. Žalobcova práva vymezená § 88 odst. 4 daňového řádu byla dodržena a nedostatek podpisu zprávy při jejím projednání byl nahrazen jejím řádným doručením. Zpráva o daňové kontrole, která byla projednána a doručena, byť nepodepsaná, se důkazním prostředkem stala a nic nebránilo tomu, aby tento důkazní prostředek byl využit. V návaznosti na výsledek kontroly nic nebránilo tomu, aby byly vydány dodatečné platební výměry, jestliže bylo shledáno, že daň z přidané hodnoty za I. – III. čtvrtletí 2007 nebyla řádně uhrazena.

Jestliže kontrolní zpráva byla projednána a doručena žalobci do vlastních rukou, pak i úsudek žalovaného o tom, že k porušení ustanovení § 88 odst. 4 a 5 daňového řádu nedošlo, je zákonu odpovídající.

Pro prve uvedené důvody soud uzavřel, že žalobcova práva napadeným rozhodnutím nebyla zkrácena V žalobě není konkretizováno, z jakého důvodu má být napadené rozhodnutí nicotné. Nicotnost upravuje § 105 daňového řádu, přičemž nicotnost se předpokládá ze třech důvodů uvedených v §105 odst. 2 zákona. Napadené rozhodnutí vydal věcně příslušný správce daně. Nepředcházelo mu jiné nicotné rozhodnutí a rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činilo vnitřně rozporným, či neuskutečnitelným, proto se o nicotné rozhodnutí nejedná.

Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí není stíženo vadami tvrzenými v žalobě.

Přednesem žaloby při ústním jednání byl žalobní bod o porušení základních zásad daňového řízení rozšířen tak, že žalobce v důsledku ztráty jím předložených dokladů

správcem daně se nemohl řádně při daňové kontrole bránit. K takto rozšířenému žalobnímu bodu soud především poukazuje na to, že žalobní body lze podle § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšiřovat výlučně ve lhůtě pro podání žaloby, která ve smyslu § 72 odst. 1 s.ř.s. činí 2 měsíce. Tato lhůta uplynula dne 20. 2. 2014, jestliže napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 12. 2013. Žalobní tvrzení uvedené při ústním jednání není upřesněním daného žalobního bodu, protože důsledky nevrácení dokladů jsou v žalobě dovozovány pouze ve vztahu k žalovanému a jeho postupu. Nicméně soud poukazuje na to, co bylo uvedeno v předchozí pasáži rozsudku o tom, že tvrzení o nevrácení dokladů pravdivé není.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšný žalovaný má v tomto řízení právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému bylo přiznáno cestovné autem z Brna do Českých Budějovic a zpět ve výši 2.313 Kč a stravné ve výši 67 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 8. října 2014

Předsedkyně senátu :
JUDr. Věra B a l e j o v á v . r .

Za správnost vyhotovení :
Prázdná Jaroslava